

det for de ovennævnte i Aar udtraadte. Valgt blev Guatemala (41 Stemmer), Norge (38 Stemmer) og den irske Fristat (36 Stemmer). Valget gælder for 3 Aar.

Raadet bestaar derefter i det kommende Aar af følgende Stater: Faste Med-

lemmer: England, Frankrig, Tyskland, Italien og Japan. Ikke-faste Medlemmer: Persien, Spanien, Venezuela, Polen, Jugoslavien, Peru, Guatemala, Norge og den irske Fristat.

Mindretalsspørgsmaalet.

6. Udvalg forhandlede i tre til fire lange Møder Mindretalsspørgsmaalet, som var rejst af den tyske Delegation med Paaberaabelse af, at Stresemann havde udtalt, at hvert Aar burde et af Forsamlingens Udvalg drøfte dette, og af, at Mindretallene var stillet under Folkeforbündets Værn. I de to første Møder førte Koch-Weser Ordet paa Tysklands Vegne, men da Sagen blev brændende, mødte Udenrigsminister Dr. Curtius og tog Ordet.

Det tyske Standpunkt er — dette støttes af Folkeforbündsforeningernes Union, ligesom det havde fundet Tilslutning paa Folkeforbündsforsamlingen i 1928 af Hollands Udenrigsminister, Beelaerts van Blokland — at der under Folkeforbündet skal nedsættes en Mindretalskommission svarende til Mandatkommissionen, et Standpunkt, som Koch-Weser erklærede, at man aldrig vilde tabe af Syne, men foreløbig vilde den tyske Delegation nøjes med at foreslaa, at Mindretalsspørgsmaalet hvert Aar blev drøftet i 6. Udvalg. Koch-Weser vilde nøjes med at spørge, om Sekretariatet og Raadet virkelig gjorde deres Bedste i Undersøgelsen af de Klager, der indkom fra Mindretallene, hvis Kaar var af lige saa stor Betydning for Freden som de økonomiske Spørgsmaal. Det var hans Indtryk, at de indkomne Klager blev overfladisk behandlede, og ifølge Bladene indkom der flere Klager, end det fremgaar af den Statistik, der offentliggøres i Jour-

nål Officiel, hvilken Statistik han maatte ønske indført i Sekretariatets Rapport til Forsamlingen. Han mente, at Sekretariatet stillede for store Krav til, hvorledes Klagerne skulde være affattet, for at de kunde modtages, og at derfor flere af dem, der i og for sig var velbegrundede, blev tilintetgjort. Han maatte kræve, at 3-Mandskomitéen traadte sammen ogsaa til andre Tider, end naar Raadet var samlet, og han udtalte Haabet om, at Raadets Formand i Henhold til Madridoverenskomsten vilde nedsætte 5-Mandskomitéen. 3-Mandskomitéerne burde offentliggøre Resultaterne af deres Undersøgelser.

Det tyske Standpunkt fik Støtte fra Østrig og fra Ungarn, hvis Repræsentant, Grev Apponyi, dog lagde Vægt paa, at man foreløbig maatte se, hvordan den Procedure i Mindretalsstridigheder, som Raadet i 1929 vedtog i Madrid, vilde virke. Til samme Gruppe sluttede sig nærmest Bulgarien.

Japans Delegerede erklærede, at den Løsning, man i Fjor havde fundet i Madrid, var den bedste og mest praktiske, man foreløbig kunde naa, thi det, som var Kernen i det hele var, at Mindretallene respekteredes i deres Rettigheder uden der ved at skade den Helhed, hvortil de hører. Til dette sluttede Briand sig, idet han hævdede, at Madridoverenskomsten jo endnu ikke havde faaet Tid til at virke, og at Koch-Wesers Kritik af Raadets og Sekretariatets Virksomhed var ugrundet. Han